

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

Intèrprets al poder La Vanguardia - Catalán - 19/02/2019	3
Perianes, Beethoven y la apnea ABC Cataluña - 19/02/2019	4
ELS CERCLES D'AMICS DEL DAMIÀ ESCUDER Diari de Girona - 19/02/2019	5

19 Febrero, 2019

L'AGENDA

La pianista Maria Canyigueral fa l'estrena catalana dels seus 9 encàrrecs sobre Mompou

Intèrprets al poder

MARICEL CHAVARRÍA Barcelona

La pianista Maria Canyigueral apareix avui al Palau de la Música amb un projecte ambiciós, *Avantguarding Mompou*, dedicat al compositor en el seu 125è aniversari. Fa dos anys que aquesta intèrpret catalana que resideix a Londres es va lligar la manta al cap i sense esperar el suport de cap institució va fer un encàrrec pel seu compte a nou compositors europeus perquè completessin el cicle *Cançons i danses* de Mompou.

Premiat per l'Art Council d'Anglaterra, el projecte té composicions dels catalans Víctor Estapé, Josep Maria Guix, Joan Magrané i l'aragonès Antón García Abril; l'alemany Moritz Eggert, la grega Konstantia Gourzi, el txec Jiri Gemrot, el francès Nicolas Bacri i el britànic Joseph Phibbs.

Es tractava, això sí, de respectar les fonts de música popular de les quals beu el cicle, de manera que ha sorgit un programa on l'obra de Mompou dialoga amb d'altres de vegades antitètiques però sempre respectuoses amb l'original. Un fresc monumental d'hora i mitja de música que avui s'estrena a Catalunya, tot i que ja es va sentir a Londres l'estiu passat.

"Maria demostra que els intèrprets han de recuperar el lideratge

MARIA CANYIGUERAL - MOMPOU

PALAU DE LA MÚSICA - 20 HORES

en la nova creació: són els millors advocats, ja que els toca defensar les obres", apunta Víctor Medem, de Barcelona Obertura i de la Schubertiada de Vilabertran, que l'ha ajudat a posar-se en contacte amb promotors.

Canyigueral, a qui s'ha vist fa poc en recital a Ibercamera, Portafrada, Vilabertran o el Vendrell, ja ha estrenat obres d'altres compositors, com ara *Sí, a Montsalvatge* de Benet Casablanca, al Regent Hall de Londres.●

Clásica

Perianes, Beethoven y la apnea

BCN CLÀSSICS

Música: Sor, Beethoven, Mozart.

Intérpretes: J. Perianes, piano;

London Philharmonic Orchestra;

Juanjo Mena, director. **Lugar:** Palau

de la Música. **Fecha:** 16 de febrero.

PEP GORGORI

En algunos conciertos, al llegar un pasaje lento y *pianissimo*, el silencio de la sala se podría cortar, como si todo el público contuviese la respiración para poder escuchar hasta el más sutil de los matices. No pasa muy a menudo –de hecho, muy pocas veces–, pero cuando pasa... Cuando pasa, es señal de que el intérprete se ha metido al respetable en el bolsillo y que es capaz de hacer lo que se le antoje con sus respiraciones. Lo logró Javier Perianes

en el Palau de la Música Catalana al lado de la London Philharmonic Orchestra (LPO) y Juanjo Mena como director. Acaban de empezar una gira que los llevará por diversas ciudades españolas, incluida Madrid, y que culminará con la integral de los conciertos para piano de Beethoven en el londinense Royal Festival Hall.

Perianes y la LPO demostraron en Barcelona una sintonía sin fisuras en la interpretación del Tercer Concierto, con unos juegos tímbricos tan perfectamente ensamblados que en no pocas ocasiones lograron que costase discernir cuándo acababa de tocar el piano y empezaba algún otro instrumento de la orquesta.

Perianes es un pianista con un sonido cálido y preciso, que se encuentra especialmente a gusto en los movimientos lentos. Ello fue evidente en el Largo del mencionado concierto, donde cortó la respiración de los asistentes. A nivel técnico, el juego con los pedales fue admirable. Charles Rosen afirmaba que la clave en este pasaje no es

Javier Perianes

ABC

saber cuándo accionar el pedal de resonancia, sino cuándo soltarlo para lograr la sonoridad deseada por Beethoven (que no indicó con precisión este detalle en la partitura). Perianes lo usó sabiamente, como también fue exquisito en el uso de la sordina.

Mena exhibió un buen trabajo en la Sinfonía 39 de Mozart, manteniendo en todo momento la tensión de la partitura. Su gesto, si bien no muy elegante, es efectivo y deja entrever un esmerado trabajo previo de ensayo con el conjunto.

Conviene, para acabar, felicitar a BCN Clàssics por poner obras de nuestro repertorio al lado de monumentos como los mencionados, y hacer que grupos extranjeros las conozcan. Su empeño nos brindó la oportunidad de escuchar a la LPO interpretando la obertura «Alphonse et Léonore» de Ferran Sor. Hace unos meses, trajeron a l'Europa Galante de Biondi para hacerles tocar varias arias de Domènec Terradellas junto a las Estaciones de Valldi y con el contratenor Carlos Mena.

► 19 Febrero, 2019

ELS CERCLES D'AMICS DEL DAMIÀ ESCUDER

Lluís Bosch Martí

Dedicat a Maria Capella, muller del Damià els darrers anys de la seva intensa vida en comú, de catalans, cristians, budistes, espirituals i universalistes.

Amb motiu de la gran exposició al Museu d'Història de Girona, hem pogut conèixer les noves dades i una multitud de relacions personals amistoses, culturals, polítiques, definint que Damià era com un home de novel·la de l'*Ulisses*. Els seus anys barcelonins i gironins com a activista de l'Assemblea de Catalunya, amb **Ll. M. Xirínacs**, i els vespres com a hippy contracultural, inspirats per la revista *Ajoblanco* de **Pau Riba**, **Lluís Racionero** i **B**, el mateix germà de **Rosa Ribas**, parella durant molts anys de Damià. L'arquitecte **Bofill** i el seu grup d'amics col·laboradors de la Ciutat de l'Espai, amb els mestres de l'Escola de Barcelona i de la llibreria Trilce, on exposà. El primer grup d'amics foren gironins, com els de la Confraria del Vi, que es reunien en un local del misteriós carrer de la Pujada dels Alemanyans, on hi havia els futurs intel·lectuals com el sociòleg **Jordi Sobrequés**, els filòsofs **Ferran Lobo** i el base **Víctor Gómez Pin**, que enamorat de la divina **Glo-**

ria Stigman s'intentà suïcidar en una habitació de l'hotel Peninsular, tot llegint el famós *Dietari* de l'escriptor italià **Cesare Pavese**, que aquest sí que es va suïcidar de veritat per un desengany amorós.

A Barcelona, un cop llicenciat en Química, estudià Filosofia i Lletres, i va formar part del Sindicat Democràtic i dels moviments de protesta estudiantils i dels sectors progressistes cristians, catalanistes i socialistes. Primer, pels fets del Palau de la Música Catalana fou empresonat, torturat i multat amb 1.500 pessetes. Anys després, com a militant del FOC (Front Obrer de Catalunya), per repartir octavetes entre els treballadors de La Maquinista fou novament empresonat amb tots els activistes, futurs dirigents del PSC com **Avilés**, **Molas**, **Guerra** i **Comin**, i els feren Consell de Guerra. Escuder fou condemnat a dos anys de presó a Sòria i va compartir cel·la amb **N. Sartorius**, del Comitè Central del PCE. Volem destacar que el Damià, per les seves fortes arrels religioses, primer cristianes i després budistes, era un metafísic espiritualista individualista, llibertari i no podia ser comunista ni materialista, ja que creia en la Unitat del Cosmos Infinit, Déu, paradoxalment, no el sant **Tomàs**, sinó **Plató**, **Espinoza**, **Ei-**

stein, **Heisenberg**. I entre tots els seus grans amics gironins, hi ha el futur farmacèutic i home de negocis **Sagrera**. Un dels principals mestres que inicia el Damià en les qüestions religioses i sobretot patriòtiques republicanes catalanistes fou el seu pare **Joan Escuder**, àlies el *Rantell*, exmilitant d'Estat Català i que fou membre de les juntes de socis del GEiEG, del qual un altre fill/germà en serà el president. El Damià heretarà la passió gironina grupista i catalanista de tota la seva família. Una altra de les seves passions i guies religioses és l'abadia de Montserrat i els seus monjos d'alt nivell intel·lectual i filosòfic. El primer fou el pare **Gregori Minobis**, fill de Figueres, que va morir prematurament. Tot i ser llicenciat en Química i després en Filosofia, la seva vocació anava per ser un gran pensador en la línia dels **Trias**, **Sabater**, **A. García Calvo**, **Raimon Panikkar**. Els seus pocs articles escrits amb els pseudònims de Pi de Güell o Ibis de Fluvià anuncien el pensador poeta, místic, visionari, barreja de pensador presocràtic i, alhora, neoplatònic, spinozista, nietzschista i, finalment, cristià, budista i einsteinista.

I tornant a Montserrat, el seu primer mestre, el pare Minobis, els germans **Abadal**, en especial en **Quico**, admirador de l'abat **Escarré**, Damià, tot i el seu vitalisme existencial i praxis coetànies i polítiques, era un enamorat de les ordes monàstiques quan paradoxalment es considerava una mena de monjo cristià, budista, llibertari. Dos dels seus grans amics salesians foren el pare **Botam**, en el viatge a Taizé, i en Xirínacs. Als ulls dels gironins, foren les ànimes de l'Assemblea de Catalunya. Amb mossèn **Dalmau**, el propulsores rector conspirador catalanista. I des de la seva militància de Pax Cristi, crea una sèrie de Taules secretes d'activistes de l'Assemblea de Catalunya. A Girona, servidor era a la del Barri Vell. Dins d'aquesta, els pintors **Enrique Marqués**, l'**Ansesa**. A part, a Olot, l'artista **Lluís Güell**. A part, els amics professors **Paco Simon**, **Pere Solà** i gent del PSAN com **J.M.**

Cadenas.

Dins la multitud de persones hi ha el cineasta **Octavi Malagelada**, el pintor **Corrominas** i dilectants com en **Clavaguera**, l'**Alsina** i **Mirambell**. Menció a part es mereix l'ecologista filòsof activista cultural i polític, el popular heterodox **Nani Roques**, que participà de les inquietuds filosòfiques científiques religioses d'en Damià i que ha escrit també articles sobre els orígens intel·lectuals, enciclopèdics i universalistes d'en Damià. Ja hem escrit diverses vegades que Escuder aspirava a una síntesi superior entre Religió i Ciència, Filosofia, com **Ramon Llull**, que és com el vam retratar en un retaule exposat a la sala d'exposicions del Museu d'Història gironí amb la magnífica exposició que recull la complexitat del genial contradictori i profètic Damià, que un dia qualsevol de la seva època d'activista total a l'Assemblea de Catalunya era tan apassionat com l'*Ulisses* de **Joyce**, que sols descrivia les 24 hores del seu personatge. I també ens recorda el poeta contemporani rus **Limonov**, que ens inspira que nosaltres també amb el material que tenim recollit i amb la gent que ens ha explicat les seves vivències viscudes amb en Damià, podríem escriure una novel·la coral de totes les veus, que començarien dins un dels dos petits Seats pintats per ells, que van acabar destrossats per tants viatges per tot Catalunya, on deia que era terra alliberada. Quan anava a peu amb aire galàctic, rialler, profund, pels carrers de Girona i Barcelona, connectat a les més remotes galàxies, alfa i omega de tots els centres intel·lectuals, era un sol còsmic relligat de llum, àtoms. No parava de telefonar, anar a veure els seus satèl·lits-amics, activistes que esperaven ordres, idees, suggeriments d'aquell home galàctic, profeta, budista que se sentia flotant en l'infinit. I podríem seguir parlant d'altres molts més, de totes les vides, cercles d'amics, per citar-los a tots necessitaríem la més gran enciclopèdia i una guia telefònica infinita, ja que durant la vida del Damià tot és una sèrie de relacions infinites...

[La Llança](#)

https://www.elnacional.cat/lallanca/ca/actualitat/pianista-maria-canyigueral-de-la-musica-catalana_356136_102.html

MÚSICA

La pianista Maria Canyigueral debuta al Palau de la Música Catalana

La Llança

Barcelona. Dilluns, 18 de febrer de 2019

1 minut

La pianista **Maria Canyigueral** debutarà al Palau de la Música Catalana amb *Avantguarding Mompou* el proper dimarts 19 de febrer. El projecte és un homenatge a **Frederic Mompou**, en el qual l'artista gironina ha encarregat obres a compositors europeus per completar la integral de Cançons i danses del mestre català. Les noves peces s'han basat en el folklore català, igual que les escrites pel compositor barceloní.

El projecte, premiat per l'Art Council d'Anglaterra, compta amb les noves composicions dels catalans Víctor Estapé, Josep Maria Guix i Joan Magrané, i d'Antón García Abril, Moritz Eggert, Konstantia Gourzi, Jiří Gemrot, Nicolas Bacri i Joseph Phibbs.

Maria Canyigueral, nascuda a Girona i resident a Londres, ha tocat com a solista en nombroses sales importants del nostre país i del Regne

Unit. Ha estrenat obres de diversos compositors, entre les quals *Sí, a Montsalvatge* de Benet Casablanca al Regent Hall de Londres.

El cicle *Intèrprets Catalans*, que va iniciar el Trio de Barcelona el 22 de novembre passat, també inclou l'actuació de la flautista Patrícia de No, acompanyada al piano per Vesko Stambolov (25 d'abril), en què interpretarà obres de Josep Maria Guix i Philip Glass, els dos compositors convidats enguany al Palau, juntament amb obres de Mozart, Prokófiev i Doppler. I tancaran el cicle (20 de juny) Miquel Ramos (clarinet), Joel Bardolet (violí), Pau Codina (violoncel) i Carles Marigó (piano), que oferiran dues obres de Philip Glass i el *Quartet per a la fi dels temps* d'Olivier Messiaen.

[Volver](#)

«Mompou revisitado» en el Palau de la Música Catalana

15/02/2019

El programa incluye la obra «Stella» de Josep Maria Guix.

El 19 de febrero a las 20,00 horas Maria Canyigueral interpreta el programa **Mompou revisitado** donde podremos escuchar de nuevo **Stella**, en un programa que incluye obras de Federico Mompou, Josep Maria Guix, Joan Magrané, Victor Estapé, Antón García Abril, Moritz Eggert, Nicolas Bacri, Jiri Gemrot, Konstantia Gourzi y Joseph Phibbs.

El preestreno tuvo lugar el pasado 5 de mayo del 2018 a las 21,00 horas en el Ateneu de Banyoles en el marco del concierto titulado Avantguarding Mompou. El mismo programa fue interpretado el día 6 de mayo del 2018 a las 20,00 horas en **Àtrium, Viladecans**. El estreno tuvo lugar el pasado día 10 de junio del 2018 por Maria Canyigueral en el marco de su proyecto '**Avant-guarding Mompou**', en el Conway Hall, en Londres.

Sobre la obra el compositor catalán nos ha comentado lo siguiente:

"Stella nace a partir del proyecto Avant-guarding Mompou, ideado por la pianista gerundense Maria Canyigueral. Dicho proyecto pretende establecer nexos entre la música de

nueva creación y las conocidas Cançons i Danses del compositor catalán. La obra utiliza como base la Cantiga núm. 100 de Alfonso X, Santa Maria Strela do día, la misma que Frederic Mompou utilizó en su décima Cançó, y destaca fundamentalmente la direccionalidad melódica inicial -esa línea por grados conjuntos descendentes-, así como el intervalo de 4a -esencial para generar los acordes resonantes y algunos comportamientos formales presentes en la nueva pieza. De manera subyacente, el título también hace referencia a dos aspectos de la partitura: por un lado la ya citada cantiga, y por otro, el rastro (estela) que permite descubrir el uso del delay electrónico y del filtraje como procesos generadores -proceso que se aplica generosamente al inicio de la obra. Asimismo, priva también una voluntad de fusión del lirismo contenido en la idea de canción original con el movimiento que implica el término danza -sobre todo hacia el final de la composición." Josep Maria Guix

El pasado mes de junio pudimos entrevistar a la pianista Maria Canyigueral sobre su proyecto '**Avant-guarding Mompou**'.

Aquí tenéis la entrevista completa

"A pesar de que cómo intérprete intento integrar los dos ciclos cómo un todo orgánico cada pieza por separado tiene vida propia. Con lo que implica, en el escenario, un cambio de 'vestuario', o sea, de experiencia estética cada 4 ó 5 minutos, durante 90 minutos de música"

Más información en la web del **Palau**

Fotografías de **May Zircus**

Más información en la web del compositor **Josep Maria Guix**

Más información en el perfil del compositor en nuestra web **ECH-Josep Maria Guix**

[Volver](#)

18 Febrer, 2019

Per Lluís Trullén

<http://revistamusical.cat/critica/la-quadratura-del-cercle-del-darrer-beethoven/>

CONCERTS

La quadratura del cercle del darrer Beethoven

PALAU PIANO. Josep M. Colom, piano. Ludwig van Beethoven: *Sis bagatel·les, op. 126. Sonata núm. 30, en Mi major, op. 109. Sonata núm. 31, en La b major, op. 110. Sonata núm. 32, en Do menor, op. 111.* Josep M. Guix: *Stella*. **PALAU DE LA MÚSICA. 13 DE FEBRER DE 2019.**

La transcendència que es revela dins del corpus integrat per les tres darreres *Sonates* per a piano de Beethoven ha suposat per als pianistes un dels reptes més complexos que poden afrontar de tota la literatura escrita per a l'instrument. Les dificultats per aspirar a quadrar el cercle d'aquestes tres obres a nivell interpretatiu s'assoleix amb una dedicació aprofundida després de molts anys de bagatge, amb un esforç herculi dirigit no solament a poder sortir airós dels trinats impossibles, de les fugues, dels constants canvis de caràcter que obliguen a una varietat ingent d'articulats, de lligats, d'atacs dels acords..., sinó a la profunda comprensió musical de la composició. Escrivia el gran pianista Jörg Demus referint-se a les darreres *Sonates* que Beethoven “*depura de l'obra tot allò superflu, aleatori, banal*”. I certament el pianista no es pot permetre un sol instant de dispersió, tot ha de ser conseqüent per respectar aquesta arquitectura monumental i fer-ne emergir tota la densitat musical concentrada emprant la riquesa d'escriptura que emana d'aquestes obres.

Josep M. Colom tornava al Palau per presentar-nos la seva proposta – enregistrada discogràficament i de recent publicació amb el segell Eudora –, en què cadascuna de les *Sonates* anava preludiada per dues *Bagatel·les* de l'opus

126. Adreçant-se al públic va justificar amb referències històriques interessants la manera de confeir el programa, un aspecte d'originalitat que porta la signatura de Colom, mostrat a tall d'exemple quan va oferir al Palau un recital intercalant "Preludis" d'*El clave ben temperat* amb *Estudis* de Chopin. I Colom des dels primers compassos de la *Bagatel·la núm. 5* va entrar dins l'univers del darrer Beethoven, amb els seus moments heroics, amb la reflexió més aprofundida i curiosa en el tractament. El seu enfocament resultava tremendament romàntic i personal: temps lents molt dilatats i passatges afrontats a un tempo vertiginós convivia per crear un tot conseqüent i tancar una vegada i una altra un cercle del qual no escapava res transcendental i en el qual no hi havia cabuda per a efectes superflus. Va estar admirable en la interpretació de l'"Adagio" i "Allegro ma non troppo" de la *Sonata op. 110*, en el *dolente* i les fugues de la *Sonata op. 109* i sublim en l'*arietta* amb què es clou aquest cicle monumental.

Les referències expressives que Beethoven explicita a la partitura –com en l'"Andante" de l'opus 109, "Cantant molt, amb un íntim sentiment, a mitja veu"– venien reforçades amb una varietat de matisos bellíssims i plens de personalitat, sempre amb un ús delimitat i acurat del pedal per provocar el punt just de ressonància. Era un plantejament que cercava un missatge ple de bellesa, d'interioritat i poètica; a moments evocava la desesperació, però tendia a pouar en els efectes més delicats, ombrívols i reflexius que emergeixen una vegada i una altra d'aquestes pàgines que estan a punt de celebrar –com recordava el propi pianista– els seus dos-cents anys. El programa també va incloure a l'inici de la segona part la bellíssima *Stella* de Josep Maria Guix, una obra breu en què els arpeggiats i l'originalitat harmònica s'inspiren en la *Cantiga número 100* d'Alfons X el Savi. Colom va rebre un reconeixement unànim d'un públic que havia assistit a una visió personal, reflexiva i preciosista d'aquestes pàgines beethovenianes.

A diferència de Sokolov, que després de cloure el seu recital amb la *Sonata op. 111* al Palau dos anys enrere va oferir fins a sis repeticions, Colom –tot i reconèixer que després d'aquesta obra no hi ha res més a dir i va seguir, doncs, la línia de Brendel, que la catalogava com "*un preludi del silenci*"– va oferir de nou la delicada *Bagatel·la núm. 5*, un retorn a l'inici per tancar i quadrar elegantment un cercle dibuixat amb un traç exquisit.

Imatge destacada: Josep M. Colom (foto d'arxiu)

Viatge beethovenià

Diumenge 17 Febrer 2019

*El passat dimecres 13 de febrer el pianista **Josep Maria Colom** oferí un recital al **Palau de la Música** amb el que potser és el tríptic més impressionant de tota la literatura pianística: les tres darreres sonates de Beethoven. El concert forma part de la gira de presentació de l'últim disc del pianista pel segell Eudora, amb el mateix programa i idèntics plantejaments.*

Colom, davant de la monumentalitat de les tres grans obres beethovenianes on sembla que tot ja hagi estat dit, ens proposa un viatge musical (sense solució de continuïtat) on les també finals bagatel·les op.126 serveixen com a nexa d'unió amb les sonates. La idea és interessant, però potser el discurs s'acaba ressentint en l'intent de buscar una unitat sonora en obres dispers, malgrat fossin compostes amb poc temps de diferència. Abans de les sonates es va enyorar el silenci en enfotar-nos com a oients a unes obres tan monumentals.

El toc de Josep Maria Colom destaca per la seva bellesa sonora, la brillantor, en una combinació de textures gairebé impressionista. El pianista se'ns presenta com un alquimista a la constant a recerca del so ideal, més reeixit en els moments de solitària introspecció que en els esclats romàntics tan típics del geni de Beethoven.

El concert s'inicià amb les bagatel·les nº 5 i 4 com a preludi de la sonata nº.30 Op. 109, amb un deliciós primer moviment d'autèntica orfebreria. Potser al segon moviment, *prestissimo*, hi mancà una certa rauxa romàntica i una sonoritat més plena. Però en el llarg moviment final, un tema amb variacions, la calidesa del so del piano de Colom ens tornà a seduir, ja des del bellíssim tema inicial.

Després d'una petita pausa tècnica, el concert continuà amb un segon bloc compost per les bagatel·les nº1 i 3 que donaren pas a la Sonata nº31 Op.110. Les observacions de l'anterior sonata també es feren paleses en aquesta immensa obra pianística. Caldria destacar també la claredat de textures de l'extenuant darrer moviment, una gran fuga precedida d'un no menys imponent adagio on Colom ens meravellà amb uns delicats pianíssims totalment xiuxiuejats a l'oïda.

Després del descans, la segona part s'obrí amb una interessant obra de Josep Maria Guix, "*Stella*", on el pianista ens va tornar a encisar amb el seu so captivador. Però certament l'obra desentonava en el viatge que havíem començat i que tingué la seva culminació amb les bagatel·les 2 i 6 i la sonata nº32. En el primer moviment l'articulació podia haver estat més clara

en unes cascades de notes un xic emboirades, però la màgia tornà captivar al públic en el segon i darrer moviment, la sublim *arietta* que Beethoven expandí fins al col.lapse amb múltiples variacions.

El mateix Josep Colom en presentar aquesta darrera obra ens recordà que l'editor, en veure la partitura, demanà a Beethoven el tercer moviment (com era costum en la majoria de sonates). La contestació del sord genial fou rotunda: No tinc res més a dir!.

Acabades les últimes notes de la monumental sonata en dos moviments, el públic romangué meravellat en silenci pel viatge recorregut durant uns segons fins acabar esclatant en una gran i merescuda ovació. El gran bust de Beethoven s'ho mirava impassible des de les alçades del Palau.

Foto: Josep Maria Colom

Més, sobre...: Josep Maria Colom , piano , Palau de la Música , Beethoven , Guix

Dani Cortés Gil

Joan i Roger Pera

Tàndem d'humor i música al Palau amb 'Papà Mozart'

Joan Pera i Roger Pera reviu la història de la família Mozart amb l'Orquestra Simfònica del Vallès

Per Time Out en col·laboració amb Orquestra Simfònica del Vallès

Data de publicació: Dijous 24 gener 2019

ADVERTISING

Mai heu tingut la curiositat de saber el rerefons del vostre músic preferit? Saber sobre la seva història familiar, el seu entorn i què el va fer dedicar-se a la música? Doncs si sou dels que sentiu aquesta curiositat, ara teniu l'oportunitat perfecta per calmar-la. I és que el pròxim 9 de març Joan Pera i Roger Pera ens porten la història familiar de Mozart al Palau de la Música Catalana amb l'obra 'Papà Mozart'. Pare i fill Pera es posen en la pell de pare i fill Mozart per reviure les esperances, les pors, les ambicions i l'estima que envolten aquesta relació paternofilial. A través d'un text perfilat per la mà del mestre dramaturg Sergi Belbel, l'obra sonarà al tempo de la música eterna de Mozart, interpretada per l'**Orquestra Simfònica del Vallès**, i amb peces cèlebres com 'Les noces de Fígaro', 'La flauta màgica', 'Simfonia concertant' o la simfonia 'Júpiter', entre moltes altres. És l'oportunitat perfecta per descobrir el pare Mozart a través del seu fill i gaudir del Mozart fill a través del seu pare.

Els Mozart, reis de la música

El nom d'Amadeus Mozart és conegut arreu del món, però... quants de vosaltres coneixíeu el nom de Leopold Mozart? Segurament, molt pocs, però el pare del conegut Mozart també va ser un gran músic abans que el seu fill comencés a demostrar la seva única i impressionant passió per la música! Leopold Mozart va ser un notable compositor, conductor, professor i violinista, però la seva dedicació i els seus treballs van quedar, inevitablement, a l'ombra de les habilitats del seu fill. Després d'anys fent de professor al seu fill Amadeus, el mateix Leopold va sacrificar la seva carrera musical per a promocionar la del seu fill. La dedicació de Leopold per a fer ascendir el seu fill dins el complicat món dels músics professionals va ser tal que durant anys pare i fill van viatjar per tota Europa per tal que Amadeus mostrés les seves habilitats com al fabulós intèrpret i compositor que era.

- mostra'n menys

Els Pera, reis de l'humor

×

aquesta obra única i irrepetible, i el resultat parla (o sona) per si mateix! Qui millor que un pare i un fill per a interpretar els papers de Mozart i el seu pare? Els anys d'experiència de la mítica família d'actors Pera són clau per a entendre i gaudir d'aquesta història paternofilial mentre ens acompanya la sensacional música de l'Orquestra Simfònica del Vallès amb Rubén Gimeno al capdavant. Una altra figura amb experiència! I és que el director de l'orquestra té una llarga trajectòria musical marcada per la seva extensa col·laboració amb orquestres espanyoles i de tot el món. Des del Japó fins a Colòmbia. 'Papà Mozart' és, sens dubte, una obra amb el millor del millor!

- mostra'n menys

ADVERTISING

